

ба си, покрай зида на градината, отзадъ му, нѣщо зашумѣло. Обърналъ се, но що да види: слѣдъ него вървѣлъ единъ черъ човѣкъ, който сѣщо носѣлъ човалъ на гърба си!...

Уплашениятъ крадецъ изпищѣлъ, изпусналъ човала и тѣртилъ да бѣга, като поглеждалъ подиръ си. Въ това врѣме забѣлѣзалъ, че черния човѣкъ сѣщо изпусналъ човала и захваналъ да тичи слѣдъ него. Така бѣгали и двамата, догдѣто прѣхвърлили зида.

Уплашенъ и разтрѣперанъ, едвамъ стигналъ у дома си, но прѣзъ цѣлата нощъ сънъ го не хванало.

На другия день Желчо гдѣто седнѣлъ и станѣлъ, все за черния човѣкъ приказвалъ, а за кражбата и дума не спомѣнавалъ. Сѣщия день повикали Желча въ *околийското управление* гдѣто началника му казалъ: „Ти, Желчо, на хората разправяшъ, че тази нощъ си видѣлъ талъсѣмъ — този талъсѣмъ те издаде. Ти тази нощъ си кралъ съ два човала овоция отъ сѣсѣдната ви градина. Това се вижда и отъ бащиното ти име написано на човалитѣ, които си оставилъ тамъ, затова ти ще бѣдешъ затворенъ до тогасъ, до когато те осѣдятъ; а пъкъ твоятъ таласѣмъ, за когото ти разправяшъ, че си го видѣлъ, не е нищо друго, освѣнъ сѣнката ти, що си я виждалъ по бѣлия зидъ.

Хубаво помни, че този, който върши лоши работи, отъ сѣнката си се плаши.“